

РЕШЕНИЕ

№ 37543

гр. София, 29.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в
публично заседание на 16.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **7923** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 256, ал. 1, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК. Делото е образувано по жалба на К. М. Р. М. (К. М. Р. М.), гражданин на Б., чрез адвокат Г. П. с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], № 2, вх. 3, ет. 1, ап. 24 срещу отказ за определяне на дата и час за подаване на заявление за издаване на виза, съгласно чл. 12, ал. 2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, постановен от консулско длъжностно лице при Консулската служба при посолството на Република България в Доха, К..

След дадени от съда указания с разпореждане адвокат П. е направил уточнения, че се оспорва бездействието на административен орган в хипотезата на чл. 256. ал. 2 от АПК.

Посочва се, че административният орган /консулско длъжностно лице/ в условията на обвързана компетентност по чл. 12, ал. 2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим е длъжен да предприеме следните действия „да определи дата и час за подаване на заявлението от кандидата, като по правило срещата се уговаря в срок до 2 седмици от датата, па която е поискана“.

Твърди се, че административният орган в лицето на консулското длъжностно лице не разполага с компетентност да се произнася по заявленията за издаване на виза, т.к. законът предвижда съгласувателна процедура между няколко органа, между които МВнР и ДАНС. В тази връзка отказът да консулското длъжностно лице да изпълни задълженията си за определяне на дата и час за подаване на заявление за виза с основание, че апликантът разполага с дигитално разрешително за работа и престой, а не такова издадено на хартия, е незаконосъобразен и защото нарушава Законът за електронния документ и електронните удостоверителни услуги (ЗЕДЕУУ), като

незаконосъобразно изисква документ на хартиен носител.

Посочено е, че оспорващият е получил „Единно разрешение за пребиваване и работа”, като същото е достъпно онлайн в електронен вариант на съответната електронна платформа.

След получаване на разрешението оспорващият е следвало да подаде заявление за издаване на виза тип „D” в съответното българско дипломатическо или консулско представителство по постоянното му местоживее, в случая в [населено място], К..

Твърди се, че отказът за определяне на дата и час за подаване на заявление, от страна на длъжностни лица при посолството на Република България в [населено място], К., е в пряко противоречие с чл. 12, ал. 2 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (наричана за краткост по-надолу само Наредбата). В чл. 9з, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) са предвидени изрично случаите, в които заявлението за издаване на виза е недопустимо.

Моли незаконосъобразните бездействия да бъдат отменени и преписката да се върне с указание на административния орган за определяне на дата и час за подаване на заявление за издаване на виза тип „D”. Претендира се присъждане на адвокатско възнаграждение на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата.

По време на проведеното по делото открито заседание оспорващият не се явява и не се представлява.

Ответникът не се явява и не се представлява. Пълномощникът му юрист И. А. оспорва жалбата като недопустима. Представя относима, според нея, към това твърдение съдебна практика на АССГ.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Страните не спорят, че К. М. Р. М., гражданин на Б. е получил „Единно разрешение за пребиваване и работа”.

Същият е бил задължен в определен срок да подаде заявление за издаване на виза тип „D”, в съответното дипломатическо или консулско представителство на Република България, по постоянното си местоживее, в случая в [населено място], К..

На 05.06.2026 г. той е подал на електронната поща на посолството на Република България ([електронна поща]), в [населено място], К. искане за определяне на дата и час за подаване на заявление за издаване на виза тип „D”.

На 07.06.2026 г. оспорващият е получил отговор, изпратен от електронната поща на посолството на Република България ([електронна поща]). Отговорът е от неизвестно длъжностно лице – Н. и гласи, че дата и час за подаване на заявление за виза могат да бъдат определени единствено, след представяне на валидно разрешение за работа – подписано и подпечатано от дирекция „Миграция” - МВР.

Към преписката е приложено писмо (л. 20), изготвено от завеждащ консулската служба при посолството на Република България, в [населено място], К., в което се посочва, че К. М. Р. М., е бил уведомен, че за да му бъде записан час за подаване на заявление за издаване на виза, следва да представи подписано и подпечатано разрешително за достъп до пазара на труда от дирекция „Миграция” – МВР. Същият не е представил отговор.

Посочено е, че посолството на Република България, в [населено място], К. е информирано с грама от 05.06.2026 г. от дирекция „К. отношения” – МВнР, че представянето на снимки от монитори, си

изображения на документи или номера от платформата не служат като доказателство, че чуждестранния гражданин е получил разрешение за достъп до пазара на труда.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: К. М. Р. М. е подал искане за определяне на дата и час за подаване на заявление за издаване на виза тип „D” на 05.06.2026 г. и е бил информиран за това, че няма да му бъдат насрочени дата и час за подаване на заявление за издаване на виза тип „D” по електронен път на 07.06.2026 г. Жалбата е подадена директно до АССГ (вх. № 21202), на 18.06.2026 г., т.е. в срока по чл. 256, ал. 2 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна, лице което е поискало от административен орган – консулско длъжностно лице при посолството на Република България, в [населено място], К., извършване на определени действия по силата на закон, които то е било задължено да извърши по силата на закон и които по негови твърдения не са извършени. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 12, ал. 2 от Наредбата, консулското длъжностно лице определя дата и час за подаване на заявлението от кандидата, като по правило срещата се уговаря в срок до 2 седмици от датата, на която е поискана. В надлежно обосновани спешни случаи може да бъде разрешено заявлението да бъде подадено без предварително уговорена среща или същата да се проведе незабавно.

В разглеждания казус К. М. Р. М. е поискал определяне на дата и час за подаване на заявление за подаване на виза тип „D”, съответното консулско длъжностно лице при посолството на Република България, в [населено място], К. не му е определило дата и час за подаване на заявление, позовавайки се на определени условия, установени в грами на дирекция „К. отношения” – МВнР. Настоящият съдебен състав намира, че нито Наредбата, нито ЗЧРБ, на основание, на която е издадена Наредбата, определят никакви предварителни условия, на които кандидатът за виза следва да отговаря, за да му бъдат определени дата и час за подаване на заявление за издаване на виза.

Единствено в чл. 9з, ал. 1 от ЗЧРБ е регламентирано, кога едно заявление за подаване на виза е недопустимо, а именно, когато кандидатът за виза не е представил редовен паспорт или заместващ го редовен документ за пътуване, или е отказал да му бъдат събрани биометрични данни, или визовата такса не е платена, заявлението за издаване на виза е недопустимо. В случая тези предпоставки не са налице.

Настоящият съдебен състав следва да отбележи, че дори в този случай, отказът за определяне на дата и час за подаване на заявление би бил незаконосъобразен, защото буквалното тълкуване на посочената разпоредба навежда на извода, че след приемане на заявлението, съответният административен орган при наличието на условията на чл. 9з, ал. 1 от ЗЧРБ, следва да прецени допустимостта на същото.

Съдът намира, че процесното бездействие на консулско длъжностно лице при посолството на Република България, в [населено място], К. за определяне на дата и час за подаване на заявление за издаване на виза е типичен пример за превратно упражняване на власт и несъответствие с целта на закона, представляващи самостоятелно основание за отмяната му.

От направените разсъждения следва единствено възможния извод – оспореното бездействие не съответства на материалноправните разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъде отменено.

Преписката следва да се върне на консулско длъжностно лице при посолството на Република България, в [населено място], К. като му се определи срок за извършване на действието, което е бил длъжен да извърши по силата на чл. 12, ал. 2 от Наредбата, а именно да определи дата и час за подаване на заявление от К. М. Р. М., гражданин на Б. за издаване на виза тип „D”.

По отношение на направените разноси, предвид на факта, че оспорващия, чрез процесуалния си представител е поискал присъждането на такива, съдът дължи присъждането им, като адвокатското възнаграждение следва да бъде определено по реда на чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата.

Водим от горното и на основание чл. 256, ал. 3, пр. 1 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА консулско длъжностно лице при посолството на Република България, в [населено място], К. да извърши на действието, което е било длъжно да извърши по силата на чл. 12, ал. 2 от Наредбата, а именно да определи дата и час за подаване на заявление от К. М. Р. М., гражданин на Б. за издаване на виза тип „D”.

На основание чл. 256, ал. 3 от АПК, съдът определя 7-дневен срок, от влизане в сила на настоящето решение, за извършване на посоченото действие.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи да заплати на К. М. Р. М., гражданин на Б., на основание чл. 143, ал. 1 от АПК сумата от 5,11 (пет евро и единадесет евроцента), представляваща платена държавна такса.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи да заплати на адвокат Г. П. П., на основание чл. 38, ал. 2, във връзка с ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата сумата от 500 (петстотин) евро, представляваща адвокатско възнаграждение, за осъществено процесуално представителство по административно дело № 7923 по описа за 2026 г. на Административен съд София - град.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.